

§ 20. Odbiór prac obejmuje ustalenie:

- 1) zgodności wykonania prac z umową, projektem badań geologicznych oraz porozumieniami dodatkowymi,
- 2) ilości prac i technicznych warunków ich wykonania,
- 3) jakości prac i stwierdzonych wad w ich wykonaniu oraz terminu usunięcia tych wad,
- 4) terminowości wykonania prac i okoliczności powodujących zwłokę w wykonaniu tych prac,
- 5) innych okoliczności wpływających na określenie wysokości wynagrodzenia wykonawcy.

§ 21. Z każdego odbioru prac spisuje się protokół odbioru, który powinien być sprawdzony i podpisany przez przedstawicieli stron.

§ 22. 1. Jeżeli wykonana praca nie odpowiada umowie, zamawiający:

- 1) odmawia jej odbioru,
- 2) odbiera prace wykonane niezgodnie z umową po cenie odpowiednio obniżonej, jeżeli jest możliwość wykorzystania przez zamawiającego wykonanych prac,
- 3) dokonuje odbioru tymczasowego prac z wadami dającymi się usunąć, określając termin ich usunięcia.

2. Po usunięciu wad następuje ponowny odbiór prac stwierdzający usunięcie wad.

§ 23. Dopełnienie czynności przygotowawczych związanych z odbiorem prac należy do obowiązków zamawiającego i wykonawcy.

Rozdział 4.

Skutki niewykonania umów.

§ 24. 1. Wykonawca obowiązany jest usunąć na własny koszt powstałe wady w wykonanych pracach.

2. W razie nieusunięcia wad przez wykonawcę w terminie uzgodnionym z zamawiającym albo gdy powstałe wady nie dadzą się usunąć, wynagrodzenie za wykonane prace ulega odpowiedniemu zmniejszeniu.

3. Przepis ust. 2 nie pozbawia prawa dochodzenia przez zamawiającego odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania umowy.

§ 25. W razie zwłoki w wykonaniu umowy powstałej na skutek okoliczności, za które odpowiada jedna ze stron, druga strona może wyznaczyć termin dodatkowy wykonania umowy, a po bezskutecznym upływie tego terminu może odstąpić od umowy nie zwalniając strony od obowiązków uiszczenia odszkodowania umownego za zwłokę lub wykonać na jej koszt świadczenia zastępcze.

§ 26. Wykonawca płaci zamawiającemu odszkodowanie umowne w przypadku:

- 1) odstąpienia od umowy całkowicie lub częściowo z przyczyn nie zawinionych przez zleceniodawcę — w wysokości 20% wartości prac, od których wykonania odstąpił,
- 2) niedotrzymania terminu wykonania prac — w wysokości 0,05% wartości prac objętych umową za każdy roboczy dzień zwłoki,
- 3) w razie naruszenia przepisu § 5 ust. 1 pkt 8 — w wysokości 20% wartości prac powierzonych do wykonania jednostce gospodarki niepaństwowej.

§ 27. Zamawiający, który nie dokonał odbioru prac w obowiązującym terminie, płaci wykonawcy odszkodowanie umowne w wysokości co najmniej 0,05% wartości nie odebranych prac za każdy roboczy dzień zwłoki.

§ 28. W razie naruszenia przez wykonawcę przepisu art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 28 grudnia 1957 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz jednostek państwowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 3, poz. 7), zamawiający, jeżeli nie korzysta z prawa odstąpienia od umowy, może domagać się zapłaty odszkodowania w wysokości sumy wypłaconej lub należnej pracownikowi zamawiającemu.

§ 29. Zasady ustalania wynagrodzeń i dokonywania rozliczeń za prace geologiczne określają odrębne przepisy.

Rozdział 5.

Przepisy końcowe.

§ 30. 1. Przepisy rozporządzenia obowiązują umawiające się strony bez potrzeby zamieszczania ich w treści umowy.

2. Strony mogą zamieszczać w umowie postanowienia szczególne, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami rozporządzenia.

§ 31. Właściwi ministrowie mogą:

- 1) rozciągnąć w całości lub w części przepisy niniejszego rozporządzenia na umowy o wykonanie robót wiertniczych w celach eksploatacyjnych i specjalnych,
- 2) określić szczegółowo w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Geologii tryb postępowania przetargowego oraz warunki zawierania umów i odbioru prac.

§ 32. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz zainteresowanym ministrom.

§ 33. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 7 września 1961 r.

w sprawie noszenia i użycia broni palnej przez organy ochrony kolei oraz w sprawie działalności tych organów poza obszarem kolejowym.

Na podstawie art. 40 ust. 6 i art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prawo noszenia broni palnej w czasie pełnienia służby przysługuje organom Służby Ochrony Kolei.

2. Funkcjonariusz Służby Ochrony Kolei obowiązany jest w czasie pełnienia służby z bronią posiadać przy sobie świadectwo broni oraz legitymację służbową.

§ 2. Funkcjonariusz Służby Ochrony Kolei może używać broni tylko w następujących przypadkach:

- 1) w obronie własnej oraz w celu odparcia bezpośredniego zamachu na życie innych osób;
- 2) przeciwko napastnikowi, który usiłuje odebrać broń funkcjonariuszowi Służby Ochrony Kolei lub osobie z nim współdziałającej;
- 3) przeciwko napastnikowi, który nie usłucha wezwania do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, jeżeli zachowanie się napastnika wskazuje na bezpośrednie niebezpieczeństwo użycia przez niego broni lub niebezpiecznego narzędzia;
- 4) w celu odparcia zamachu na obiekty i urządzenia kolejowe, których uszkodzenie lub unieruchomienie wskutek tego zamachu mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia podróżnych lub katastrofę kolejową;
- 5) w celu odparcia zamachu na znacznej wartości mienie kolei lub kolei powierzone;
- 6) w celu udaremnienia ucieczki sprawcy zamachu określonego w pkt 1—5 lub innego niebezpiecznego przestępcy.

§ 3. 1. Organy Służby Ochrony Kolei mają prawo użycia broni jako środka ostatecznego, dopuszczalnego tylko wówczas, gdy inne środki wymuszenia posłuchu nie odniosły skutku.

2. Użycie broni nie może mieć na celu pozbawienia życia, lecz unieszkodliwienie sprawcy, przy możliwie jak najmniejszym wyrządzeniu szkody osobie, przeciwko której broń została użyta, a zarazem bez narażenia życia lub zdrowia innych osób.

3. Jeżeli wskutek użycia broni nastąpiło zranienie człowieka, należy niezwłocznie udzielić zranionemu pierwszej pomocy i zapewnić mu opiekę lekarską.

§ 4. 1. Przed użyciem broni należy wezwać do określonego zachowania się, np. do zaniechania napaści, porzucenia broni, i zagrozić jej użyciem wezwaniem „Stój — Służba Ochrony Kolei — stój, bo strzelam”.

2. Jeżeli wezwanie okaże się bezskuteczne, należy oddać strzał ostrzegawczy w górę w celu wymuszenia posłu-

chu, a w razie konwoju pociągu, gdy wezwanie może być niesłyszalne, należy oddać trzy strzały ostrzegawcze w górę.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do przypadków, w których wszelka zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia funkcjonariusza Służby Ochrony Kolei lub innej osoby, bądź też groziłaby powszechnym niebezpieczeństwem dla życia ludzkiego albo dla mienia kolei lub kolei powierzonego o znacznej wartości.

§ 5. 1. O każdym przypadku użycia broni funkcjonariusz Służby Ochrony Kolei obowiązany jest bezzwłocznie zawiadomić swego przełożonego, który ustala, czy użycie broni nastąpiło zgodnie z przepisami.

2. W przypadku użycia broni, w wyniku którego nastąpiła śmierć lub zranienie człowieka, albo gdy użycie broni nastąpiło niezgodnie z obowiązującymi przepisami, przełożony obowiązany jest zawiadomić niezwłocznie właściwą terytorialnie jednostkę Milicji Obywatelskiej lub właściwego prokuratora.

§ 6. Działalność organów Służby Ochrony Kolei sięgać może poza obszar kolejowy w następujących przypadkach:

- 1) w razie bezpośredniego pościgu za osobą, która dopuściła się przestępstwa na obszarze kolejowym;
- 2) w razie konieczności doprowadzenia osoby zatrzymanej na obszarze kolejowym do najbliższego organu Milicji Obywatelskiej lub organów wojskowych;
- 3) w razie konieczności ochrony mienia kolejowego lub kolei powierzonego w czasie transportu poza obszarem kolejowym;
- 4) w razie sprawowania ochrony budynków i obiektów kolejowych lub obiektów Ministerstwa Komunikacji;
- 5) w razie konieczności współdziałania z organami Milicji Obywatelskiej i ochrony granic.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha

234

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 16 września 1961 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 17 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu udzielania zamówień na dostawy, roboty i usługi przez państwowe jednostki handlowe.

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 1957 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz jednostek państwowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 3, poz. 7) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 17 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu udzielania zamówień na dostawy, roboty i usługi przez państwowe jednostki handlowe (Dz. U. z 1958 r. Nr 19, poz. 83 i z 1961 r. Nr 1, poz. 3) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. Zamówienia na dostawy, roboty i usługi powinny być udzielane:

- 1) jednostkom, o których mowa w art. 1 ust. 1 ustawy, wykonującym działalność gospodarczą,
- 2) spółdzielniom,
- 3) organizacjom społecznym, jeżeli wykażą się

posiadaniem zezwolenia Ministra Finansów na prowadzenie działalności gospodarczej — w zakresie objętym tym zezwoleniem,

4) spółkom handlowym, w których organizacja społeczna — na podstawie zezwolenia Ministra Finansów — posiada udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

2. Ponadto, z zastrzeżeniami wynikającymi z § 4, zamówienia na dostawy, roboty i usługi mogą być udzielane:

- 1) rzemieślnikom.
- 2) osobom fizycznym prowadzącym zakłady przemysłowe i usługowe,
- 3) osobom prawnym i spółkom cywilnym (ze spółom produkcyjnym i usługowym) prowadzącym zakłady przemysłowe lub usługowe,
- 4) osobom wykonującym przemysł domowy lub ludowy posiadającym książki zamówień, wy-